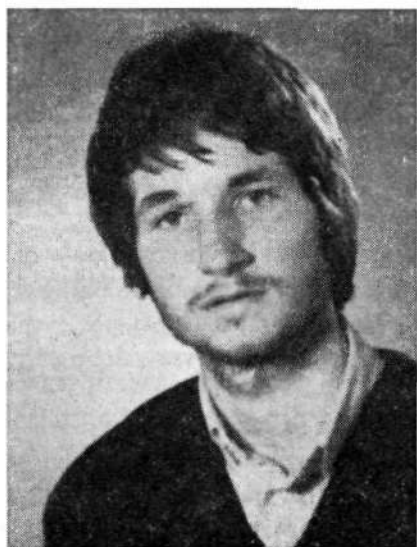

za jedro stvari, glas besedi.
 Kaj, če se čudež zgodi,
 da osemmesečna hči
 pojme takšne izgovori:
 uboj, izdaja, napor, bor;
 kaj, če se mi hoče, da nikdar ničesar ne poimenuješ, hči.
 P r i p i s : Bi bil moral,
 moral bi bil že zdavnaj takrat oditi,
 tisto proti temu storiti začeti,
 crkniti, umreti.
 P. P. S. : Zato se zdaj, hči, zgodi,
 da otec pod solznim zvonom pesem stori.

Aleš
Debeljak

Spanec, spanec

1. in gremo: od jeseni razrahljane morske njive
 se strjujejo v sledovih ptičjega perja. rjuhe
 poletnih dni so po sončnih sapah razprostrte.
 skozi belino platna se ne vidi več ničesar.

zdrobljena sol je v opeklinah, za zmeraj in
 z nebom izravnana zemlja. ob belo ureznino,
 ob izginjajočo brezbriznost plivkajo bregovi.
 skalne žile so sive. dolgi veter: in gremo.

2. daljno poletje se kruši od plimovanja večera
in prhutanje letnih časov je zarisano v svit.
s koralno stopinjo zabrsti morski breg: po sebi
tipa in polt tišine, preteklih vonjev tetovira.

slana zemlja se razpokana v hlad prebuja in se
ne čudi več. v oči potopljene podobe in cipresa:
ledena sveča! pomodreli zrak krha črto noči in
grenka sapa v kožo kamna polzi. premaknjene meje.

3. v tem času sen poganja iz vse sinjerahle penel!
s sončnimi lisami zabrisana sled prebira prazne
liste spanja! svetloba, svetloba radira vedno
znova črke smeha! iz nevidnih pogledov sešita

topla greda: samo zaprte oči otipajo sanjo v
njeni sredici. budni obiralci toplote nič ne
slutijo. smehlaj pa vedno znova pred stekleno
samoto beži, a se v njej skriva. in je sen v vsem.

4. previdnost prisluškovanja — daljava z žametnim
žarkom žigosana. in zveni? med prsti prvega, ki
jutranje srajce oblači, meje spanca preizkuša.
in zemlja je na vse valobrane pripeta in stičišče

jezika se razprši, tu se v izmišljenem začnejo
reči. negibno ostajanje in starost črk v gluho
uho drsi. ljubosumje zemeljskega časa se zadržuje
pred rojstvom sna. čez ne seže in žig se ne stopi!

5. na razprto dlan preslikana lesketajoča vlaga mirnih
dni. pinija, popek vročine v laseh in šumeče telo,
do ust napolnjeno s pričakovanjem. oljčno lubje, ki
gori v zgodnji dan. pečati iz mivke v plitvih zavetrnih

zalivih. grozdje iz porcelana in vetrnica šepetanja:
socvetje kože! neskončen seznam poljubov, ki vsi pišejo
zgodbo gibanja: iz noči v noč, iz vode v vodo. kje
pa je, ki ti bo prevajal slano govorico v tvoj čas?

6. s selitvami napolnjen dan: bleščanje praznega prostora v črki in ti, ki se poslušáš v nemirnem spanju. tvoji roboi in njihovo mahanje. mladi sadovnjaki in zorenje. medene rjuhe prve postelje in imena za vse, kar ni dotaknjeno z besedo. in pivniki solz.

odtisi prvih odhodov in slovo tišine. zbiralnik v spominu, ki ni več tvoj. kar se je usulo v drugi čas, in minilo. le pozabljeno drhti na dnu dihanja. in zdaj? stezosledci so in potovanja, kjer se naseljuješ. a v tvojih sledeh: v rjuhe zavita beseda in molk sadja.

7. zibelka trudnosti, zagovor zvenečega zraka: prebujanje se iz ljubezni izmotava. dremave sinice, kot da so prvič presenečene nad izginjanjem mehkobe. gnezdenje v trebušnih pregibih se končuje, bosí in prazni vstajajo zbiralci sna iz svojih deklic.

nikogaršnji spanec ponikne v slepo pego, se morda vidi njegova golota v ohlajenih naročjih? ko prvič slečeš dihanje, še imena ne najdeš. kar je na tej strani stvari, uhaja in se ne pusti izgovoriti. v brezvetrju prazna sidrišča: je to skrivnost sna?

Václav
Daněk

Kako sva lila zvon

Daněkov lirski prvenec Kako sva lila zvon (Jak jsme lili zvon), o katerem smo v Sodobnosti že pisali (1980/4) — uvodno pesem z istim naslovom pa objavljamo v pričujoči številki — je bil izbran za najboljšo pesniško zbirko praške založbe Mlada fronta v letu 1978. Tudi češka kritika jo je soglasno sprejela. »Skladnost se mu je posrečila brez nepotrebnega tavanja, že takoj prvič zanesljivo in z gotovostjo rojenega

pesnika. Geneza osupljivo zrele, jasne in tehnično dovršene Daněkovе poetike ni naključna, pripravljala se je dvajset let.«